

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

92

Szerző:

Kiss Dénes

Cím:

Az öreg mérnök szünetéje

Sipos József
"1961"

Forrás: Mellékesen fordító * Egy kisvárosra való épület terve

Személy

Helyszám

Esti Hírlap,
(Hely)

1961. márc. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— Nyugtalan ember vagyok. Nekem csak a munka, az elfoglaltság ad igazi pihenést. Ha nem dolgoznék, egyszerre megöregednék. De amíg meg tudom őrizni ezt az áldott foly-

tonosságot, fiatal maradok és nyugodt lelkiismerettel élek. Van célom, s mindig van okom, hogy várjam a holnapot. Ez pedig, úgy érzem, nem kis dolog.

Halkan mondja ezeket a szavakat Sipos József 85 éves nyugdíjas, aranydiplomás építész mérnök.

Ház, gyár

Ősz hajú, idős ember. Nincs rajta semmi feltűnő. Alacsony, kissé hajlott hátú. Gyakran látunk hozzá hasonló embereket sétálgatni, akik olykor-olykor meg-megállnak a botjukra támaszkodva az utcák naps oldalán, hogy néhány pillanatig kifújják magukat. Ezek az öregcskék sehol nem tolakszanak előtérbe, inkább igyekeznek észrevétlenek maradni. De ők azok is, akiknek segítünk a megállóhelyeknél fel- és leszállni és akiknek szívesen átadjuk a helyet, a talán éppen azért, mert sosem szólnának emiatt. Sőt, szabadkoznak, megköszönik.

— Apám szegényember volt, szabósegéd még akkor is, amikor 1902-ben megkaptam a diplomámat — ugrunk vissza az emlékekkel több mint fél évszázadot. — Aztán nehéz évek következtek. Csak 1910-ben kaptam az első önálló munkát. Attól kezdve terveztem lakóházakat — fővárosban, családi házakat vidéken, még gyárakat is. Talán egy kisváros is kitérne abból, amit én építettem.

Pincétől padlásig

A következő mondatok 1919-re emlékeznek, a forradalomra, amikor Sipos József századával Pestre érkezett, segíteni. 1931-ben megnősült. De a ne-

héz idők miatt feleségének kötnie kellett és más munka híján ő is kötött... Ujra ugrunk, de most már előre vagy negyedszázadot.

— 1957-ben, ötvenöt évi munkaviszony után nyugdíjba mentem. De az én fiatalodásom nem állt meg, sőt, talán akkor kezdődött — néz fel hirtelen. — S azóta, úgy érzem, folytatódik.

Sipos József 1960-ban munkát kért a kerületi néprontbizottságtól. Szívesen fogadták, s a nyolcvanöt éves mérnök tavaly egymaga mintegy nyolcvan ház állapotát vizsgálta meg a pincétől a padlásig. Hozzávetőleges számítás szerint is ez a munka öt-hatezer forintot ér, ha egyáltalán pénzben ki lehet fejezni az értékét.

Másfél emberöltő

— Sosem voltam panaszkodó ember. A fiam a Fővárosi Vasöntőnél technikus. Kiváló dolgozó, akárcsak én voltam. Gépészmérnök szeretne lenni, már a negyedik évet végzi az egyetem esti tagozatán. A lányom vegyészmérnök. Nemrég meghívták, hogy az Akadémián tartson előadást. Mellékesen lefordítottam egy német vegyészeti szakkönyvet is.

Sipos József csaknem másfél emberöltőt élt meg, de ma is dolgozik. A kerületi néprontbizottságban csak jókat mondanak róla, s mint kivételes, sosem öregező embert, úgy emlegetik. Továbbra is dolgozni akar. A nyolcvanöt év munkájáról így nyilatkozik:

— Nem éltem hiába. Hagytam magam után dolgokat, amelyek, úgy érzem, nem múlnak el velem és nem feleslegek.

Kiss Dénes